4- Tôi có quyết tâm thực hành những điều Chúa đòi hỏi không?

- Nhìn thấy kết cục bi thảm của người phú hộ, không phải vì ông ta độc ác, mà chỉ vì ông ta đã **sống vô cảm**, tôi nhận ra bài học xương máu cho sự sống đời đời của tôi. Vậy, để không phải hối tiếc khi rơi vào chốn cực hình như nhà phú hộ, từ nay tôi sẽ quyết tâm:

a, Tận diệt sự vô cảm trong lòng: Kể từ hôm nay, tôi sẽ tập mở rộng đôi mắt và con tim để nhìn thấy, cảm nhận và chia sẻ với những mảnh đời bất hạnh của những người đang sống xung quanh tôi, để tôi ý thức rằng: Sống bác ái không phải là những lời nói suông, mà bằng những hành động sẻ chia cụ thể.

b, Sống tình liên đới với các linh hồn: Không chỉ hướng đến người sống, đặc biệt trong tháng này, tôi cũng sẽ nhớ đến các linh hồn nơi luyện ngục mỗi ngày. Qua lời cầu nguyện, qua các việc hy sinh hãm mình và việc tham dự Thánh Lễ, tôi sẽ nhớ cầu nguyện cho các linh hồn, đặc biệt là các bậc tổ tiên, ông bà, cha mẹ, những người đã sinh thành, dưỡng dục và để lại gia tài đức tin cũng như vật chất cho tôi hưởng dùng hôm nay, để phần nào báo đáp công ơn của các ngài dành cho tôi.

**** Cầu nguyện cho chị em đã được Chúa gọi về trong tháng.***

1- Anna Nguyễn Thị Nhuần, Họ Nhà xứ, Giáo xứ Thống Nhất
2- Maria Nguyễn Thị Chấp, Họ Nhà xứ, Giáo xứ Văn Thạch
3- Maria Trần Thị Mai, Giáo họ Xạ Hương, Giáo xứ Đức Bản.

*****Lưu ý****: Theo lịch phân công, **Thứ Bẩy, ngày 06 tháng 12** tới đây, Giáo hạt **Tuyên Quang** sẽ tập trung về TTTM Từ Phong để dâng hoa kính Đức Mẹ. Chị em có mặt lúc 13h30 để học hỏi, chia sẻ Lời Chúa => 14h30 dâng hoa kính Đức Mẹ => 15h00 Thánh lễ.*

Lm. Phêrô Mai Viết Thắng

Đặc trách Hội Mân Côi
Giáo Phận Bắc Ninh.

HOA MÂN CÔI

Tháng 11/ 2026

***

Ý cầu nguyện: *Trong tháng này, chị em hãy cầu nguyện cách đặc biệt cho các linh hồn nơi luyện ngục, trong đó có ông bà, cha mẹ và những người thân yêu của chúng ta. Vì đó là nghĩa vụ để ta trả ơn sinh thành, dưỡng dục hoặc hưởng dùng của cải mà các ngài để lại cho chúng ta.*

I . ĐỌC TIN MỪNG: ***Lc 16, 19-31*** *(Tin mừng Lu-ca chương 16 từ câu 19 đến câu 31. Mọi người đọc chung, đọc chậm rãi ít nhất là 3 lần và thinh lặng ít phút sau mỗi lần đọc).*

Tin mừng Chúa Giêsu Kitô theo thánh Lu-ca ***16, 19-31***

[19] Khi ấy, Đức Giê-su nói với người Pha-ri-sêu dụ ngôn sau đây: "Có một ông nhà giàu kia, mặc toàn lụa là gấm vóc, ngày ngày yến tiệc linh đình. [20] Lại có một người nghèo khó tên là La-da-rô, mụn nhọt đầy mình, nằm trước cổng ông nhà giàu, [21] thèm được những thứ trên bàn ăn của ông ấy rớt xuống mà ăn cho no. Lại thêm mấy con chó cứ đến liếm ghẻ chốc anh ta. [22] Thế rồi người nghèo này chết, và được thiên thần đem vào lòng ông Áp-ra-ham. Ông nhà giàu cũng chết, và người ta đem chôn.

[23] "Dưới âm phủ, đang khi chịu cực hình, ông ta ngước mắt lên, thấy tổ phụ Áp-ra-ham ở tận đàng xa, và thấy anh La-da-rô trong lòng tổ phụ. [24] Bấy giờ ông ta kêu lên: 'Lạy tổ phụ Áp-ra-ham, xin thương xót con, và sai anh La-da-rô nhúng đầu ngón tay vào nước, nhỏ trên lưỡi con cho mát; vì ở đây con bị lửa thiêu đốt khổ lắm!' [25] Ông Áp-ra-ham đáp:

‘Con ơi, hãy nhớ lại: suốt đời con, con đã nhận phần phước của con rồi; còn La-da-rô suốt một đời chịu toàn những bất hạnh. Bây giờ, La-da-rô được an ủi nơi đây, còn con thì phải chịu khốn khổ. *26* Hơn nữa, giữa chúng ta đây và các con đã có một vực thẳm lớn, đến nỗi bên này muốn qua bên các con cũng không được, mà bên đó có qua bên chúng ta đây cũng không được.’

27 **“Ông nhà giàu nói: ‘Lạy tổ phụ, vậy thì con xin tổ phụ sai anh La-da-rô đến nhà cha con, *28* vì con hiện còn năm người anh em nữa. Xin sai anh đến cảnh cáo họ, kẻo họ lại cũng sa vào chốn cực hình này!’ *29* Ông Áp-ra-ham đáp: ‘Chúng đã có Mô-sê và các Ngôn Sứ, thì chúng cứ nghe lời các vị đó.’ *30* Ông nhà giàu nói: ‘Thưa tổ phụ Áp-ra-ham, họ không chịu nghe đâu, nhưng nếu có người từ cõi chết đến với họ, thì họ sẽ ăn năn sám hối.’ *31* Ông Áp-ra-ham đáp: ‘Mô-sê và các Ngôn Sứ mà họ còn chẳng chịu nghe, thì người chết có sống lại, họ cũng chẳng chịu tin’.”**

II. GỢI Ý CHIA SẺ

1- Nội dung đoạn Tin mừng trên, nói về điều gì ?

- Đoạn Tin Mừng trên Chúa Giê-su kể cho những người Pha-ri-sêu về dụ ngôn nhà phú hộ và anh La-da-rô nghèo khó. Qua đó, Ngài đưa ra một lời **cảnh báo rất nghiêm khắc về thái độ vô cảm**, ích kỷ, đối với những ai nhắm mắt làm ngơ trước nỗi đau khổ và sự thiếu thốn của tha nhân.

2- Qua đoạn Tin mừng trên đây, Chúa nói gì với tôi ?

- Trước hết, Ngài muốn thức tỉnh tôi về **lòng trắc ẩn:** Chúa Giê-su không chỉ khiển trách các Kinh sư hay người Pha-ri-sêu ngày xưa, mà Ngài đang thẩm vấn chính tâm hồn tôi hôm nay. Ngài nhắc nhở tôi rằng: Đừng vô cảm trước nỗi đau của tha nhân, hãy mở lòng để cảm thông và sẻ chia với họ.

- Thứ đến, Ngài muốn tôi **nhận ra hình ảnh của Chúa nơi tha nhân.** Ngài muốn cho tôi ý thức rằng; nỗi đau của anh chị em xung quanh cũng chính là nỗi đau của tôi. Bởi vì, họ là những người anh em con cùng một Cha và họ mang trong mình hình ảnh của Thiên Chúa. Khi nhận ra điều đó, nó sẽ thúc bách tôi phải hành động, tìm mọi cách để nâng đỡ họ thay vì chọn lối sống dửng dưng, vô cảm hoặc tránh né.

3- Chúa dạy tôi như thế, tôi đã làm được gì ?

- Khi soi mình vào dụ ngôn, tôi giật mình nhận ra **thái độ vô cảm của nhà phú hộ đang ẩn khuất trong chính con người của tôi** với những lý do biện minh ích kỷ. Bởi vì, biết bao lần đối diện với những mảnh đời khốn khó, tôi đã tự dựng lên những bức tường lý trí để trốn tránh trách nhiệm. Tôi tự bảo: Họ đâu phải là họ hàng máu mủ ruột thịt của tôi ? Tôi không đủ điều kiện. Tôi không quen biết hay tôi sợ liên lụy... Tất cả chỉ là cái cớ để khước từ tình yêu thương đối với những người đau khổ.

- **Vì sự vô tâm và định kiến:** Cho nên, thay vì đặt mình vào hoàn cảnh của họ để thấu cảm, tôi lại nhìn họ bằng ánh mắt dò xét, khắt khe. Có những lúc thấy họ còn khỏe mạnh mà đi ăn xin, tôi vội buông lời định kiến, xua đuổi mà không nghĩ rằng: Ăn xin là bước đường cùng, là nỗi nhục nhã mà họ buộc phải gánh chịu để sinh tồn. Tôi đã quên tự hỏi: Nếu có ngày nào mình rơi vào nghịch cảnh ấy và bị mọi người hắt hủi như vậy, mình có chịu nổi nỗi nhục nhã ấy không ?

- **Sự đối lập xót xa giữa cuộc sống của tôi với tha nhân:**

- Xung quanh tôi còn biết bao người như anh La-da-rô: không nhà cửa, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc, phải bới đống rác để tìm thức ăn người ta đổ đi. Trong khi đó, tôi lại dễ dàng lãng phí, đổ đi những phần thức ăn thừa thãi.
- Tôi được ở trong ngôi nhà kiên cố, sang trọng; quần áo giày dép thay đổi theo xu hướng, mốt này mốt nọ. Còn họ, giữa cái rét cắt da cắt thịt của mùa đông, lại không có nổi một tấm chăn lành để đắp.
- Tôi xa hoa đi ăn tiệc ở những nhà hàng sang trọng, mà quên mất rằng ngoài kia, có biết bao người đang phải ăn những thức ăn ôi thiu bị người đời bỏ lại để sống cho qua ngày.